

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. J. Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobcu **M. G.**, bytom P., *zastúpeného Advokátskou kanceláriou A. & P., s. r. o., so sídlom P.*, proti žalovanému **Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky Banská Bystrica**, so sídlom Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/226/11651-133470/2009/990618-r zo dňa 10. decembra 2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 11S/26/2010-68 zo dňa 13. októbra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 11S/26/2010-68 zo dňa 13. októbra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I/226/11651-133470/2009/990618-r zo dňa 10.12.2009, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Nové Mesto nad Váhom č. 643/230/21267/09/Šta zo dňa 17.06.2009. Týmto dodatočným platobným výmerom Daňový úrad Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „správca dane“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2006 v sume 20.148,74 eura z dôvodu, že nedošlo k dodaniu, resp. k uskutočneniu zdaniteľných obchodov zo strany obchodných spoločností M, s. r. o. a J., s. r. o., a teda k nesplneniu podmienok stanovených v § 49 ods. 1, 2 a § 51 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“).

Krajský súd v Trenčíne posudzujúc správnosť záverov daňových orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 49 ods. 1, 2 a § 51 ods. 1 zákona o DPH a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj postupu dospel k záveru, že daňové orgány vykonali u žalobcu daňovú kontrolu, uskutočnili rozsiahle dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotili v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“) a dospeli k záveru, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, týkajúce sa skutočnosti, že podmienkou pre vznik nároku na odpočítanie dane je, aby platiteľ ním prijaté zdaniteľné obchody uskutočnené iným platiteľom použil na účely svojho podnikania ako platiteľ. V danom prípade mal krajský súd za preukázané, že k dodaniu, resp. k uskutočneniu zdaniteľných plnení zo strany dodávateľov spoločností M., s. r. o. a J., s. r. o. nedošlo. Listinné dôkazy nezodpovedajú výpovediam jednotlivých svedkov a žalobcu a sú vo vzájomnom rozpore. Súčasný konateľ spoločnosti M., s. r. o. J. M. sa v sídle spoločnosti nezdržuje a zásielky sa vracajú s poznámkou „adresát neznámy“. Taktiež súčasný konateľ spoločnosti J., s. r. o. T. R. nepredložil napriek prísľubu žiadne účtovné doklady. Bývalý konateľ tejto spoločnosti M. H. označil za osoby, ktoré mali pre žalobcu vykonávať práce, tieto osoby - svedkovia (M. K., M. L., K. J., B. J.) však vykonávanie prác pre spoločnosť M., s. r. o. popreli a ani v ich účtovníctve sa doklady preukazujúce výkon týchto prác nenachádzajú. Taktiež výkon prác nepotvrdili ani svedkovia J. G., P. D. a D. P., pričom títo svedkovia v rozhodnom období roku 2006 nevykonávali žiadnu ekonomickú činnosť. Pokiaľ ide o návrh žalobcu na vypočutie svedkov pred súdom,

tomuto návrhu krajský súd nevyhovelo z dôvodu, že v správnom súdnictve súd vykonáva dôkazy len výnimočne, ako aj z dôvodu, že právny zástupca žalobcu uviedol, že týchto svedkov sám vyhľadal, rozobral s nimi celú vec, poučil ich o následkoch krivej výpovede a najmä preto, že im povedal, že na nich podá trestné oznámenie. Títo svedkovia boli správcom dane vypočutí zákonným spôsobom a preto krajský súd neuveril tvrdeniu žalobcu, že títo svedkovia boli zastrašovaní a z toho dôvodu vypovedali nepravdivo. Preto krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne a v súlade so zákonom.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi pre jeho neúspech v konaní náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že prvostupňový súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru v tom, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, pričom na druhej strane odmietol vypočuť svedkov, ktorých vypočutie žalobca navrhoval, keď svedecké výpovede svedkov J. G., P. D. a D. P. v daňovom konaní boli kľúčové pre vyrúbenie daňovej povinnosti. Podľa jeho názoru krajský súd pochybil, keď odmietol vypočuť na pojednávaní navrhnutých svedkov aj napriek tomu, že v čase rozhodovania súdu existovala dôvodná pochybnosť o pravdivosti a vierohodnosti výpovedí týchto svedkov, urobených v daňovom konaní správcom dane z dôvodu, že iné osoby ako strážnici stavby M. G., D. T. a M. D. potvrdili skutočnosť, že vyššie uvedení svedkovia na stavbe „K.“ pracovali. Vytýkal krajskému súdu, že vôbec neskúmal a nezaoberal sa skutočnosťou, že ak títo svedkovia nevykonávali v roku 2006 ekonomickú činnosť, ako je možné, že ich iné osoby videli v tomto roku na stavbe pracovať.

Aj tvrdenie krajského súdu o tom, že žalobcov právny zástupca svedkov na pojednávanie pripravil a že im povedal, že na nich podá trestné oznámenie, je podľa žalobcu nepravdivé. Právny zástupca žalobcu vyhľadal svedkov práve z dôvodu, že dôkazné bremeno je v daňovom konaní na žalobcovi a to za účelom overenia si pravdivosti ich výpovedí v daňovom konaní. Potom, ako strážnici potvrdili, že svedkovia na stavbe pracovali, týchto oslovil s tým, že im povedal, že sa od strážnikov dozvedel, že pracovali na stavbe a chcel od nich počuť pravdu. Povedal im, že ich predvolá na súd, kde budú musieť vypovedať pravdu pod následkom trestného postihu za krivú výpoveď. Nikdy im však

nepovedal, že na nich podá trestné oznámenie. V tomto smere žalobca považoval rozsudok krajského súdu za nedostatočne odôvodnený, a preto nepreskúmateľný.

Žalobca tiež nesúhlasil s názorom súdu, že čestné vyhlásenie nie je dôkazom v zmysle § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb.. Poukazoval na to, že uvedené ustanovenie neobsahuje taxatívny, ale iba demonštratívny výpočet dôkazov a že čestné vyhlásenie je prostriedkom, ktorým možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti. Podľa žalobcu tým, že krajský súd odmietol vypočítať svedkov navrhnutých žalobcom, odňal mu týmto postupom možnosť konať pred súdom.

Ďalej žalobca namietal, že v prípade zistenia skutočností, následkom ktorých dôjde k úprave daňovej povinnosti oproti daňovému priznaniu (tak ako je to v prejednávanej veci) má správca dane povinnosť preukázať daňovému subjektu, že postupoval nesprávne, poučiť ho o správnom postupe a o následkoch, ktoré bude znášať za nesprávny výpočet dane v daňovom priznaní a o zaplatení dane v nesprávnej výške. Žalobca tvrdil, že pri dokazovaní v daňovom konaní správca dane preukazuje pravdivosť údajov uvedených v daňovom priznaní a z uvedeného je zrejmé, že neobstojí postup žalovaného a správcu dane, ktorým nedostatočne objasnili všetky skutočnosti, ktoré v daňovom konaní vyšli najavo a neurčili správne daňovú povinnosť. Správca dane sa uspokojil len s takým nedostatočným postupom, že jedenkrát predvolal súčasného konateľa dodávateľa žalobcu, ktorý sľúbil správcovi dane, že mu dodá požadované doklady, ktoré mu však nedodal. Napriek tomu správca dane tomuto dodávateľovi neuložil pokutu v zmysle ustanovení § 35 ods. 15 zákona č. 511/1992 Zb. a nezačal u neho s výkonom daňovej kontroly, nepodal trestné oznámenie a uspokojil sa len s konštatovaním, že dodávateľ žalobcu požadované doklady správcovi dane nedodal. Z dôvodu, že súčasní konatelia spoločností M., s. r. o. a J., s. r. o. sa vyhýbajú správcovi dane a nespolupracujú s ním, nemôže byť predsa žalobca postihovaný.

V súvislosti s uvedeným žalobca v odvolaní poukazoval na rozhodnutie R 107/2003 a na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/170/2005.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 07.12.2010 na odvolanie žalobcu uviedol, že sa pridrižiava svojich stanovísk podaných k vyjadreniu k žalobe zo dňa 25.03.2010, pretože v odvolaní žalobca uvádza tie isté námietky, ktoré boli predmetom súdneho pojednávania na krajskom súde, a preto navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 212 ods. 1 OSP) odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/226/11651-133470/2009/990618-r zo dňa 10.12.2009, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Nové Mesto nad Váhom č. 643/230/21267/09/Šta zo dňa 17.06.2009, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2006 vo výške 20.148,74 eura.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona o správe daní zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona o správe daní). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona o správe daní správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona o správe daní) podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona o správe daní) podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiskálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákon o DPH, platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ, s výnimkou podľa odsekov 3 a 6. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že žalobca si uplatnil odpočítanie dane z faktúr č. X. zo dňa 06.11.2006, č. X. zo dňa 09.11.2006, č. X. zo dňa 20.11.2006, č. X. zo dňa 22.11.2006 a č. X. zo dňa 28.11.2006 za stavebné, kovoobrábačské a kooperačné práce od dodávateľa obchodnej spoločnosti J., s. r. o. spolu vo výške 420.347,- Sk. Ďalej mal najvyšší súd za preukázané, že označená obchodná spoločnosť so správcom dane nekomunikovala. Na adrese uvedenej ako sídlo spoločnosti nemá prenajaté žiadne kancelárske priestory, prevádzku a ani poštovú schránku. Na označenej adrese sídli iná spoločnosť, pričom ekonómka tejto spoločnosti uviedla, že spoločnosť J., s. r. o. nepozná. Konateľ spoločnosti T. R., ktorému bola zaslaná výzva na predloženie účtovných a daňových dokladov za zdaňovacie obdobie roka 2006 na výzvu nereagoval. Ďalej mal najvyšší súd za preukázané, že v inom konaní tento konateľ uviedol, že od kedy je konateľom on, táto spoločnosť nevykonáva žiadnu ekonomickú činnosť, v sídle spoločnosti nebol a spoločnosť nemá žiadnych zamestnancov. Uvedená spoločnosť za zdaňovacie obdobie január, február, marec, máj, júl 2006 nepodala riadne daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty. Riadne daňové priznanie podala za zdaňovacie obdobie apríl, jún, august, september, október, november a december 2006 a dodatočné daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za apríl 2006. Posledné zdaňovacie obdobie bolo spoločnosti J., s. r. o. stanovené z úradnej moci na december 2007, pričom bola zrušená registrácia pre daň z pridanej hodnoty. Z výpovede M. H., ktorý bol konateľom uvedenej spoločnosti v období od 24.07.2004 do 07.04.2008 vyplynulo, že spoločnosť J., s. r. o. vystavila uvedené faktúry za vykonané práce, tieto práce prevedené boli a vykonávali ich živnostníci K. J., B. J., J. J., M. (správe M.) J., M. L., M. K. a M. M.. Tento bývalý konateľ prisľúbil predložiť účtovné doklady. Následne sa M. H. dostavil na daňový úrad, kedy

uviedol, že sa nemôže skontaktovať so súčasným konateľom spoločnosti J., s. r. o. T. R., a preto nemôže predložiť žiadne účtovné doklady. Označení živnostníci, ktorých správca dane vypočul ako svedkov zhodne uviedli, že spoločnosť J., s. r. o. nepoznajú, nikdy pre ňu žiadne práce nevykonávali a nepoznajú ani M. H.. Pri svedeckých výpovediach bol prítomný aj žalobca, ktorý však nevyužil možnosť klásť svedkom otázku.

Najvyšší súd z takto ustáleného skutkového stavu mal za preukázané, že žalobca v konaní nepredložil žiaden relevantný dôkaz o tom, že práce fakturované označenými faktúrami boli vykonané spoločnosťou J., s. r. o. ako dodávateľom, čím nebola splnená podmienka pre odpočítanie DPH podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH a tiež nebola splnená podmienka podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH (fakturovaná DPH nebola uplatnená platiteľom za dodané služby).

Ďalej si žalobca uplatnil odpočítanie dane z faktúr č. 0600111 zo dňa 01.11.2006, č. 0602011/2 zo dňa 20.11.2006 a č. 0603011/1 zo dňa 30.11.2006 za montáž krovu a strešnej krytiny, za vyhotovenie základov a základovej dosky, za vymurovanie a dodávky tehloblokov od dodávateľa spoločnosti M., s. r. o. spolu vo výške 186.029,- Sk. Aj v tomto prípade mal najvyšší súd za preukázané, že označená obchodná spoločnosť so správcom dane nekomunikovala a nespolupracovala. Na adrese uvedenej ako sídlo spoločnosti sa nenachádza, nemá tam ani len poštovú schránku. Výzva správcu dane zaslaná súčasnému konateľovi tejto spoločnosti J. M. sa vrátila s poznámkou „neprevzal v odbernej lehote“. Predchádzajúci konateľ spoločnosti M. H., ktorý bol konateľom v čase od 28.03.2006 do 29.05.2007 bol vypočutý správcom dane ako svedok uviedol, že predmetné práce boli zo strany označenej spoločnosti vykonané a vykonali ich živnostníci K. J., B. J., J. J., M. (správe M.) J., M. L., M. K., M. M., J. G., P. D., D. P.. Označení živnostníci, ktorých správca dane vypočul ako svedkov zhodne uviedli, že spoločnosť M., s. r. o. nepoznajú, nikdy pre ňu žiadne práce nevykonávali a nepoznajú ani M. H.. Pri svedeckých výpovediach bol prítomný riadne predvolaný žalobca, ktorý však nevyužil možnosť klásť svedkom otázku.

Z uvedeného mal najvyšší súd taktiež za preukázané, že žalobca v konaní nepredložil relevantný dôkaz ani o tom, že práce fakturované označenými faktúrami boli vykonané spoločnosťou M., s. r. o. ako dodávateľom, čím nebola splnená podmienka pre odpočítanie

DPH podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH a tiež nebola splnená podmienka podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH (fakturovaná DPH nebola uplatnená platiteľom za dodané služby).

Uskutočnenie zdaniteľného plnenia je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane. V prípade, ak zdaniteľné plnenie podľa faktúry nie je uskutočnené dodávateľom na nej uvedeným, potom len formálna existencia faktúry, ako aj preukazovanie zaplatenia týchto súm pokladničnými dokladmi, nie sú predpokladom pre odpočítanie dane v zmysle zákona o DPH.

Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak, zákonodarca požaduje (pre ľahkú zneužitelnosť), aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre.

Najvyšší súd sa preto stotožnil s názorom krajského súdu ako aj žalovaného, že žalobca v konaní nepreukázal, že vecné plnenia fakturované vyššie označenými faktúrami boli dodané spoločnosťami J. s. r. o. a M., s. r. o. ako dodávateľmi. Žalobca v konaní okrem vyššie označených faktúr a nepredložil žiadne iné dôkazy o tvrdených skutočnostiach.

Žalobca tak v konaní neunesol dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal že z jeho strany skutkový stav bol preukázaný dostatočne, najvyšší súd sa s touto námietkou zhodne s názorom súdu prvého stupňa nestotožňuje. V danom prípade nepostačuje, pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, iba predloženie faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre.

K tejto námietke najvyšší súd dáva žalobcovi do pozornosti, že v zmysle zhora citovaného ustanovenia § 29 ods. 8 zákona o správe daní je dôkazné bremeno na strane daňového subjektu. V daňovom konaní je povinnosťou daňového subjektu preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane resp. žalovaný tieto dôkazy len vykonáva. Preto bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že predmetné práce boli skutočne vykonané spoločnosťami J., s. r. o. a M., s. r. o.. Nebolo preto povinnosťou správcu dane ani žalovaného preukazovať daňovému subjektu, že predmetné práce vykonané neboli.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu týkajúcu sa nevypočutia J. G., P. D. a D. P. ako svedkov krajským súdom, najvyšší súd poukazuje na to, že v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 druhá veta OSP). Za nevyhnutné dôkazy treba považovať tie, ktorých vykonanie slúži účelu správneho súdnictva, ktorý je stanovený v § 244 OSP. Sú to predovšetkým dôkazy na posúdenie odbornej otázky, dôkazy na posúdenie podstaty námietok žalobcu proti napadnutému rozhodnutiu alebo dôkazy na posúdenie tvrdení žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach. Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

V danom prípade bol žalobca prítomný pri vypočutí vyššie označených živnostníkov, ktorí vykonanie prác pre označené spoločnosti popreli, pričom žalobca svoje právo klásť im otázky nevyužil a ani jedného z týchto svedkov nekonfrontoval. V konaní pred správcou dane nenamietal pravdivosť ich výpovedí, pričom výpovede týchto živnostníkov sú v rozpore s výpoveďou žalobcu ako aj bývalého konateľa M. H. a nezodpovedajú žalobcom predloženým listinným dôkazom.

Ďalšie dôkazy, t. j. čestné vyhlásenie M. G. súd nevezal do úvahy, pretože toto čestné vyhlásenie bolo spísané právnym zástupcom žalobcu. Na objasnenie svedeckej výpovede P. S., ktorú žalobca predložil až na pojednávaní krajského súdu najvyšší súd taktiež neprihliadol, pretože ich súd považuje za účelové. Tento svedok bol riadne vypočutý v konaní pred

správcom dane, kde jednoznačne uviedol, že konateľ spoločností J., s. r. o. a M., s. r. o. nepozná. Pokiaľ ide o čestné vyhlásenia M. D. a D. T., ktoré žalobca pripojil až k odvolaniu proti rozsudku krajského súdu, na tieto taktiež najvyšší súd neprihliadol, pretože v daňovom konaní vypočutý konateľ označených spoločností M. H. tieto osoby ako svedkov neoznačil a neoznačil ich v daňovom konaní ani žalobca, preto čestné vyhlásenia týchto svedkov sa javia byť účelovými a ako také ich aj najvyšší súd vyhodnotil.

Najvyšší súd v konaní žalovaného správneho orgánu teda nezistil ani takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 24. marca 2011

JUDr. J. Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

P. Slezáková